

Lomingo, on fou acullit per un altre dictador, el Trujillo. Sembla que les ccses han començat anar malament per aquest, i Peron ha cercat un altre refugi però de gust a que a l'Amèrica no el vol ningú, Franco sempre tan generós (?) li ha obert els braços (o les butxaques). Peron s'ha adonat de què també aquí no tardarà gaire a girar-se la truita, i tenint por de rèbre està ja cercant un altre lloc. Els dies 8 i 9 de Març darrer estigué a Barcelona camí de Suïssa, on hi té una fabulosa fortuna amuntegada a l'esquena dels argentins, però allà només li deixen estar durant estades d'un mes com a màxia i com a turista, de manera que ja el tornem a tenir a Torremolinos.

En els darrens temps del seu govern a l'Argentina, Peron desfermà una aferrissada persecució contra els catòlics i contra l'Església: violents discursos injuriosos, empresonaments, tortures, incendis, saqueigs i destrucció de temples, expulsió de jerarquies, etc... i l'Església catòlica romana l'excomunicà públicament, mesura que no s'havia adoptat de feia molts anys. Els catòlics varen haver d'allunyar-se d'ell, combatre'l i foragitar-lo. Pel que es veu, tot això són petiteses que no preocupen gaire a la "catòlica" Espanya. L'home acusat de tota mena de disbarres, àdhuc de corruptor de menors, ha estat visitat pel bisbe de Madrid-Alcalà. Trencant les més elementals normes de l'hospitalitat, Peron des d'aquí dirigeix els seus adeptes de l'Argentina, als quals ha donat ordre d'aliarse amb els comunistes. Diaris i revistes de diversos països comenten estranyats aquesta actitud de l'Estat espanyol. A nosaltres no ens estranya gens. Aquesta gent no defensen la religió, sino que la desprestigien i la malmeten.

QUAN EL GENERAL Muñoz Grandes estigué a París en viatge oficial, malgrat que molts el consideren el successor de Franco, no fou rebut més que pel ministre de la Guerra, Messmer. Amb grans titulars la premsa francesa recordà que havia estat el comandant de la "División Azul" que va combatre al costat dels nazis, i que Hitler l'havia condecorat amb la Creu de Ferro, i àdhuc un diari publicà una foto d'aquella cerimònia. Pel que es veu, tant el President De Gaulle com el poble francès, ténen bona memòria.

I tan bona! Per invitació del President De Gaulle, tramesa per mitjà del Ministeri dels Antics Combatents, i per a retre homenatge a la memòria dels 15.000 Voluntaris Catalans, que en la Primera Gran Guerra lluitaren al costat de França per la llibertat d'Europa, una Delegació del Consell Directiu del Casal de Catalunya de París, assistí el dia 11 de Novembre, desde les tribunes oficials a les cerimònies commemoratives de l'Armistici de l'any 1918. Entre els delegats catalans hi havia un representant de la RESISTENCIA CATALANA.

A ROTTERDAM (Holanda)s'ha publicat un llibre sobre el cas del transatlàntic SANTA MARIA. Escrit a base de tètimonis dels passatgers, especialment dels holandesos, porta una colla de fotos del francès Delamare, que es llençà amb paracaigudes sobre el vaixell en alta mar. Exalta la figura caballeresca i arida del capità Galvao, l'acció del qual ha estat una sorollosa campanada que ha resonat mundialment, posant més que mai les oprobioses dictadures peninsulars. Destaca també la protecció que li brindaren les primeres potències occidentals, especialment els EE UU, les unitats navals dels quals obligaren allunyar-se a tres vaixells de guerra portuguesos i al "Canarias", tramès per en Franco per ajudar al seu "compadre" Salazar. Resulta evident que si no hagués estat per aquella protecció, hi hauria hagut un segnat daltabaix.

En aquells dies el "Times" de Londres, digué: "... els mateixos motius que es poden invocar contra Galvao per haver-se apoderat del SANTA MARIA contra la voluntat dels seus propietaris, també són vàlides contra Salazar per apoderar-se de Portugal contra la voluntat del poble."

La Carta de Galvao a Salazar, publicada per tota la premsa del món lliure, a nosaltres no ens diu res de nou perquè ja coneixem els procediments de les dictadures, però ha produït pregona connotació arreu, perquè molta gent no creïa que es pogués cometre tantes barbaritats sota aquestes dictadures que es diuen catòliques i paternalistes.

ELS DIARIS d'aquí diuen que Espanya no renovarà el permís per les bases ianquis. Lo cert, però, segons la premsa forana, és que ells pensen abandonar-les per caduques i que es refredarien les relacions perquè països lliures recriminen als EE UU el suport prestat al franquisme. Asseguren que Kennedy es partidari de la monarquia com etapa de transició. Pel maig darrer la Secretaria d'Estat ha publicat documents, entre els quals hi ha l'amenaça de Franco a l'ambaixador Carlton Hayes de guerrear al costat d'Hitler si els aliats desembarcaven al Marroc i Oran. Tres dies després els anglo-ianquis hi desembarcaren, i l'aparell bel·lic era tan gros que Franco cuità dos dies després a acceptar les raons que abans Roosevelt li havia donat. Deixat el càrrec d'ambaixador, Mr Hayes, que era professor a Harvard, retornà a la seva càtedra i l'any 1948 publicà un llibre sobre la Península del qual remarquem la frase: "Com França i Anglaterra, Catalunya te el dret de governar-se per ella mateixa".